

HEŘMANICKÝ OBČASNÍK

Speciální vydání k 5. výročí ničivých povodní 8. 8. 2015

Úvodní slovo starosty

Vážení,
v letošním roce si připomínáme 5 let od povodně, která postihla nejen naši obec, ale i část Libereckého kraje. Toto speciální číslo Heřmanického občasníku je věnováno právě této události. Jsou zde vzpomínky našich občanů, ale také vzpomínky těch, kteří k nám v těch těžkých dnech přijeli na pomoc. Doufám, že tato událost se už v naší obci nebude opakovat. Ještě jednou si dovoluji poděkovat všem, kteří nám pomohli...jakkoli.

Heřmanický občasník se k vám vrací po pětileté odmlce. Pokud budete chtít přispět do dalšího vydání našeho občasníku, obraťte se na našeho nového redaktora pana Oldřicha Baťku případně na obecní úřad.

Vladimír Stříbrný
Starosta obce

Velká voda

Je mnoho událostí v životě obce a jejích obyvatel, které stojí za zaznamenání. Některé si připomínáme, jiné postupně upadnou v zapomnění. Na některé se ale zapomenout nedá. K takovým patří události 7. a 8. srpna 2010.

V sobotu časně ráno ještě nic nenasvědčovalo tomu, že by se mělo stát něco neobvyklého. Pršelo sice od pátečního večera, a to dost vydatně, ale stále to bylo jenom hodně vody, která protékala potokem Oleška. Ještě v půl osmé byl její tok lehce nad normálem. Sdělovací prostředky informovaly o situaci v Severomoravském kraji, ale to bylo dost daleko a místní obyvatelé to příliš neznepokojovalo. V té době však už starosta Vladimír Stříbrný zjišťoval v nedalekém Frýdlantě, jak se situace vyvíjí. Po návratu zjistil několik zatopených sklepů. V té době zahájila práce jednotka Sboru dobrovolných hasičů Heřmanice, začalo se s pytlváním písku. V devět hodin starosta kontaktoval Hasičský záchranný sbor Raspenava a vyhlásil II. stupeň povodňové aktivity. Hladina Olešky se začala zvedat rychleji a zhruba po půl hodině vyhlásil III. stupeň. Voda se již vylila z koryta Olešky.

Protože ale nefungoval obecní rozhlas ani sirény, obyvatelé o tom nemohli být informováni. Nástup povodně se dramaticky zrychloval, a tak vyhlásil starosta stav nouze, který účetní paní Reinhardtová oznámila obyvatelům, na něž měla kontakt. Další komunikace starosty s povodňovou komisí, jednotkou SDH a občany potom probíhala pomocí mobilních telefonů. To ovšem pouze do té doby, než vypadla mobilní síť. Zbýval jenom osobní kontakt, a to jenom tam, kam bylo možno se dostat.

Někteří lidé už v té době dostávali strach a všichni doufali, že snad konečně přestane pršet. Déšť však nejen že neustával, naopak stále houstl. Nakonec už ani nepr-

šelo, ale padala voda v závějích. Něco takového nikdo do té doby neviděl, ba ani si to nedovedl představit. A pak to šlo velmi rychle. Přišla ohromná vlna, která dovršila dílo zkázy. Způsobilo ji, jak bylo později zjištěno, protržení hráze přeplněného rybníka Na zátiší, z něhož voda prudce odtékala a dále naplnila vzniklou vodní lagunu před mostem u Dětrichova. Následkem toho došlo k poškození vozovky, narušení a následné destrukci kamenného mostku. Tato voda prudce pokračovala Dětrichovem do Heřmanic, způsobila přelití rybníku u Maršounů a dalších dvou rybníků, čímž došlo k nadměrnému zvýšení hladiny Olešky a jejímu rozlití. Ve dvanáct hodin hladina vody kulminovala a dosáhla výše 2,5 m nad terénem.

Tolik zjištěná fakta. A jak to viděli, vnímali a hlavně prožívali občané Heřmanic? Dejme některým z nich slovo.

Pan Jiří Listopad:

„Když jsem ráno asi kolem půl desáté odjížděl nakoupit do obchodu, přetékala již voda přes můstek. Vůbec mě ale nenapadlo, co se bude dít později. Po návratu jsem sotva stačil vyložit nákup a už voda dosahovala skoro k podlaze vozu. Na silnici byl velký proud, takže už nešlo vyjet. Zajel jsem tedy do dvora a uvázal auto k plotu. Rychle jsem začal ucpávat dveře u hlavního vchodu pomocí pytlů a trámů, které jsem přinesl z kůlny. Když jsem šel pro další, kůlna se najednou zvedla a uplavala se vším, co v ní bylo, včetně slepic a koček. Vrátil jsem se do chodby s trátkem, abych upevnil dveře, v tom futra povolila pod nápořem vody. Ta mě hnala chodbou, stačil jsem se schovat za roh. Voda mi sahala až pod nos. Už jsem chtěl vyrazit okno, abych se ne-utopil, ale v tom začala voda rychle opadávat, v minutě mi byla jen po kolena. Šel jsem se podívat ven, co to způsobí-

lo. Místo rohové zdi obýváku jsem viděl velkou díru. Zeď vzala voda, stejně jako všechen nábytek, lednici, týden novou televizi, prostě všechno, co ještě před chvílí bylo obývánkem. Pak jsem vylezl po žebříku na seník a sledoval, co se bude dít dál.“

Ptal jsem se pana Listopada, jaké měl v té době pocity. Odpověděl, že asi žádné, jen jako zedník sledoval, jaké další škody mohou nastat. Prý až později, po shlédnutí videofilmu, si uvědomil, co mu hrozilo, kdyby v té době seděl v obývánku. Ještě zbývá dodat, že pan Listopad byl tehdy asi tři týdny v důchodu. Po celoživotní dřině se k němu příroda moc hezky nezachovala. Protože je to ale chlap jaksepatří, ohlásil, že do Mrazíka bude mít dům opraven. Slovo dodržel a Štědrý den už oslavil s rodinou v novém.

Paní Marie Bufáková:

„Je to můj smutný a stále živý obraz toho, co jsem zažila v sobotu 7.8.2010. Mám pořád v očích tu vodu, co začalo okolo desáté hodiny hodně pršet. Protože vždycy, když hodně prší, tak nám voda z pole protéká zahradou na dvůr a já musím zavřít slepičky, aby neuplaval. Proto jsem je ten den taky zavřela a běžela se schovat domů. Hodně vody už teklo po dvoře a kanály, dveřmi, sklepem i hlavním vchodem se dostávala do domu. Nevěděla jsem, co se děje. Voda už tekla i do přízemního bytu. Když jsem řekla manželovi, co se děje, psychicky se zhroutil. Od té doby to bylo jen na mně. Stále jsem ale netušila, jak to všechno dopadne. Seděla jsem u okna v prvním patře a sledovala, co se děje venku. Prosila jsem, nevím koho, aby už přestalo pršet a myslela na to, co bude s manželem. Nedalo se nic dělat, jen čekat. Nikdo nikomu nemohl pomoci, voda se valila a v ní plavalo vše, co jí přišlo do cesty. Bylo to beznaděné. Už si ani nepamatuji, kdy přestalo pršet. Pamatuji si, že jsem zahlédla helikoptéru nad sousedovým domem, byla tam dost dlouho.“

Ta helikoptéra hledala pana Listopada, který v té době seděl na seníku, to už zase vím od něho. Paní Bufáková naším prostřednictvím děkuje všem hasičům, záchranářům a sponzorům za pomoc v zásobování pitím a jídlem, zdravotníkům za každodenní péči o jejího manžela. Největší poděkování však pak patří starostovi obce Vladimíru Stríbrnému, který se o obec a občany opravdu staral.

Paní Jana Nejedlová:

„Den před potopou netekla v Olešce skoro žádná voda. Ráno kolem osmé hodiny už se valila pořádně. Manžel odjel autem podívat se do Dětrichova a už se nevrátil. Nedo-
stal se domů kvůli potopě. Zůstala jsem sama s devítiletou

vnučkou. Když jsme slyšely oznámení starosty, začaly jsme vynášet věci do patra, vnučka pomáhala, co jí síly stačily. Vzala tam i konvici a vodu, abychom si mohly udělat čaj. Jenže to už delší dobu nešel proud. Pak už jsme jen sledovaly zkázu povodně. Byla to řeka, valila se voda a v ní trámy, auta atd. Nic jsme nemohly dělat, jen čekat, jak to vše dopadne. Voda jak rychle přišla, tak rychle zase opadla, ale ta spoušť po ní! Když to vidíte v televizních zprávách odjinud, říkáte si, chudáci lidi. Ale prožít to osobně, to zanechá vzpomínku na celý život. Myslela jsem si, to se nám nemůže stát a vidíte! Během chvilky vše zničené, celá vesnice v katastrofálním stavu. Ještě teď vidím, jak nám před očima zmizela garáž i s kůlnou se dřevem. A taky téměř plná nádrž na plyn, upevněná na betonových patkách, která odplavala a zarazila se o most spolu s trámy z ostatních domů. Znovu prožívám, jak jsme s vnučkou litaly od okna k oknu a sledovaly, jak voda pod námi už podemílá základy domu. Všechno plavalo venku i v domě. Plná lednice se skácela jako shnilá hruška. Člověk by nevěřil, jakou sílu má voda. Železné traverzy ohnuté do luku. Ale to vše jsme zjistily až po opadnutí vody. Taký jak přiletěl vrtulník pro souseda Jirku, ale on odmítl záchranu, prý se tam narodil a tam prý i umře. Ještě teď po letech, když na to vzpomínám, se mi hrnou slzy do očí, nikomu to nepřeju. Díky lidem, kteří nám přišli na pomoc, je dnes vesnice opravená a krásná.“

Manželé Reinhardtovi se vzájemně doplňují:

„Dlouho jsme tomu nevěřili, že by se mělo stát něco mimořádného. Pamatujeme červenec 1975, kdy taky hodně přišlo. Tehdy to trochu odnesla silnice, ale jak to rychle přišlo, tak to taky rychle odešlo. Věřili jsme, že to bude podobné. Voda sice stoupala, byl jsem se podívat ven, hladina byla asi půl metru pod úrovní mostu. Pořád jsme nebyli příliš znepokojeni. Najednou začala voda prudce stoupat. Sotva jsem stačil zavřít dveře, ozvala se rána a oknem se valila dovnitř voda. Přinesla s sebou ještě zabalený stůl, který jsem předtím koupila a uložila ho do prázdného bazénu na zahradě. Koukala jsem, že ho mám najednou v kuchyni. To bylo taky jediné, co nám z vybavení zůstalo. Stačil jsem zachránit aspoň doklady z kredence. Museli jsme všechno pořizovat znova. Naštěstí nám pomohli různí lidé, i neznámí, se zařízením bytu a odklizením nánosů bahna a různého haraburdí. Hlavně hasiči a vojáci se hodně nadřeli. Všem moc děkujeme. A hlavně tam napište, že největší poděkování a uznání si zaslouží starosta.“

Několik obyvatel obce muselo být evakuováno pomocí hasičského auta, zhruba od patnácté hodiny byl k dispozici policejní vrtulník. To už začala voda opadávat a ve večerních hodinách se vrátila do svého koryta. To však už mělo docela jinou podobu než ráno. Některé lokality ale zůstávaly dále zaplaveny, například louka před mostem u Jarošů.

Paní Dáša Judlová:

„Na základě nepříznivé předpovědi počasí 6. srpna jsme jako obvykle zkontrolovali a upravili odtokové příkopy, kanálky..., aby voda mohla návazně odtékat.

Brzy ráno 7. srpna při pozorování hladiny vody v Olešce jsme zjistili, že koryto je naplněno natolik vodou, že sahala až k otvoru odtokového kanálku pod mostem, který vedl z naší zahrady. To už bylo pro nás znamení, že nás jako obvykle může zachránit louka před námi, kam se mnohdy při povodních vylila, postupně pak odtékala nebo se vsákla.

Protože hodně přišlo, situace se začala rychle měnit. Nadměrné množství vody začalo stékat z kopců, odtokové příkopy nestačily, voda se valila i po komunikaci.

Naprosto nevídaný byl příval vody Oleškou od Dětrichova. Nápor vody nevydržely ani rybníky, hráze se pro-

trhly a nastal zápas mezi proudy vody z rybníků a potoka. Nakonec se vše spojilo a obrovská masa vody devastovala louku, pozemky, náš plot, zemní kabely, elektrické pilíře, nevydržel ani most, vše mířilo do Heřmanic. V tu chvíli jsme soucítily s těmi, kteří bydlí v blízkosti Olešky. Také jsme si více uvědomili, že dřívější předkové věděli, proč v naší lokalitě stavěli domy s vyššími sokly a jsme jim vděční. Následky povodně jsme zjistili po poklesu vodní hladiny Olešky. V louce byl obrovský kráter, asphaltový povrch na komunikaci zničený...

Heřmanice dostaly od přírody velké ponaučení, byly sraženy na kolena. Chceme poděkovat všem, kteří nám pomohli vstát, zasloužili se o opravu komunikací, potoka...”

Paní Taťána Maršounová:

„Sedmý srpen 2010 je den, na který nikdo z nás, kdo to prožil, nikdy nezapomene. V ten den hodně dlouho a bez přestání přišlo. Měla jsem z toho hodně divný pocit. Voda v potoce rychle stoupala. Bylo po deváté hodině. Chodila jsem a sledovala jak se rychle plní koryto potoka, protože ho máme hned za domem. Říkala jsem, že bude zle – a bylo mnohem hůř. Kolem půl desáté přišla velká vlna, voda vyletla z koryta a rychle se rozlévala do okolí. Brala vše co jí přišlo do cesty. Měla obrovskou sílu. Bylo to tak rychlé, že jsme nestihli odklidit vůbec nic. Jen jsme bezmocně stáli a dívali se, jak nám voda všechno odnáší pryč. Byli jsme obklíčeni vodou, zbýval nám poslední metr suché půdy,

kudy se dalo ještě utéct na kopec. Rychle jsem sbalila pár věcí a léky mamince, že utečeme pryč, když se po chvíli pod tíhou všeho naplaveného protrhl most a voda se k nám dál nedostala. Takže to vše se rozjelo dál do Heřmanic a ničilo vše ostatní. Už nebylo vidět kde je koryto potoka. Valilo se to na nás přes dva rybníky, potok se rozlil tak, že se voda rozlévala a plnila vše, kam se dostala, louky i lom a valila se i po silnici z Dětrichova. Plavalo vše co jí přišlo do cesty – kmeny, stromy, auta, bazény, mrtvá těla zvířat a mnohé jiné věci.

Když voda pomalu opadávala, každý zjišťoval škody, které napáchala – byla to zkáza. Tolik strachu a bezmoci, co jsme všichni za tu chvíli zažili! Tady i chlapi brečeli, vesnice byla celá zničená. Některé domy celé odplavaly, všude byly jen samé kameny, vyvrácené stromy, elektrické sloupy, vytopené domy. A zničení a bezmocní lidé. Voda si vzala bohužel i jeden lidský život – paní Soňu Mákovou. Ještě štěstí, že ta zkáza nepřišla v noci. Myslím si, že by obětí bylo asi mnohem víc.

Díky všestranné pomoci dobrovolníků, hasičských sborů, policistů, vojáků, zdravotníků, humanitární pomoci a všech lidíček, co nám všem pomáhali – ta pomoc byla obrovská a lidská. Nikoho z nás by nenapadlo, že se to tak rychle podaří.

Teď je pět let po povodni, vesnice je hotová, je nová, je pěkná a opět to tu žije. Největší dík patří našemu panu starostovi Vladimíru Stříbrnému, který nejen po povodních, ale i dnes bdí nad ochranou (a to ve dne i v noci) všech občanů před nájezdy zlodějů, kteří se snažili do vytopených domů dostat a vykrádat, a to převážně z Polska. Je to hlavně jeho zásluha, že pět let po povodni můžeme opět žít normálním životem.

Už to nechceme nikdy zažít!“

Za kopcem v Kristiánově se na pohromě podílel zejména Heřmanický potok a přívaly vody ze strání a lesů. Škody nebyly zdaleka takové, jako přímo v obci, ale tato voda na soutoku s Oleškou ještě dále zvýšila její hladinu a pokračovala v ničivém díle směrem k polským hranicím.

Pan Karel Nejedlo:

„Když později voda opadla, šel jsem se podívat k soutoku Olešky s Heřmanickým potokem. Nevěřil jsem svým očím. Ten potůček byl už několik let po sobě téměř vyschlý, dokonce jsem z něho musel zachraňovat pstruhy. Teď se změnil v divokou říčku. Tři průtokové roury byly ucpány naplavenými stromy, pařezy, kameny a voda přetékala přes můstek vrchem. A pak se to valilo k Pastorkům a dál do Polska. Nám zmizela brána a místo živého plotu zela velká jáma.“

Pastorkovi to prožívali úplně jinak.

Paní Vlasta Pastorková:

„V té době jsme tady nebydleli, jen jako chalupáři. V sobotu ráno jsme měli sbaleno, protože jsme chtěli odjet do Liberce na oslavu narozenin. Najednou jsme viděli, jak se valí voda na zahradu u sousedů. Na nic jsme nečekali, nasedli do auta a jeli přes Polsko domů. Jenomže tam už to bylo taky hrozné, nikde nás nechtěli pustit. Dál nás musela přes mobil navádět naše holka, kudy máme jet. Museli jsme přes Německo, do Liberce jsme se dostali až odpoledne. Bylo to hrozné. Na druhý den jsme se jeli podívat, co voda napáchala na chalupě. Na začátku Heřmanic jsme museli vystoupit, protože dál už to autem nešlo. Silnice byla tak zničená, jako by tam bouchla bomba. Chalupu máme až na druhém konci obce, takže jsme procházeli celými Heřmanicemi. Byli jsme v šoku. Některé baráky spadly, jiné byly tak narušené, že se později musely zbourat. Když jsme se pak bahnem brouzdali k naší chaloupce, byl to hrozný pohled. Dveře a okna poničené, bylo vidět, kam až sahala voda. Museli jsme vyrazit dveře, abychom se dostali dovnitř. Tam to bylo ještě horší, prostě hrůza, kata-

strofa. Naprosto všechno jsme museli vyházet a začít znova. Všechno, co jsme dosud vybudovali, bylo rázem pryč. Nemít svou rodinu a kamarády, kteří nám pomáhali, tak jsme se z toho zbláznili. Všem moc děkujeme.“

Přidává se jeden z nepovolanějších, starosta SDH Heřmanice pan Pavel Zadák:

„V Heřmanicích jsem se narodil a povodeň jsem zažil už jako malý kluk. Nebyla ale v takovém rozsahu a nezasáhla mě tak, jako ta v roce 2010. Během několika minut voda zablokovala všechny cesty, bořila domy, mosty, silnice, přetrhala elektrické vedení a zničila i životy.

Náš dům měl obrovské štěstí, stojí na kopečku a povodeň ho nezasáhla, vzala jen zahradu a kůlnu. Ale nebylo

jak se dostat k lidem a někomu pomoci. Mám ve vesnici švagrovou a další členy rodiny, nevěděli jsme co je s nimi, telefony už nefungovaly. Syn, který je také dobrovolný hasič, měl štěstí, že vyrazil z domova ještě dřív, než voda udeřila naplno. Neměli jsme o něm s babkou žádné zprávy. Dcera žije také na Frýdlantsku, ani o ní jsme neměli žádné zprávy. To na tom bylo nejhorší, ten strach o své blízké. Strašný byl také pocit, když jsem bezmocně koukal, jak padá dům paní Mákové a věděl, že s největší pravděpodobností zůstala uvnitř.

Voda opadla tak rychle, jak přišla. Teprve potom jsem mohl začít pomáhat ostatním postiženým ve vsi. K nám se nastěhovala švagrová s dětmi a pár taškami. S první pomocí, jídlem a pitím k nám do vsi přijeli Kunratičtí. Jinak veřejnost moc nevěděla, co se v Heřmanicích událo.

Byl jsem mile překvapen chováním místních lidí v prvních dnech po povodni. Pomáhali si navzájem, a to dokonce i ti, kteří spolu léta nemluvili. Od kterých bych to nikdy nečekal. Naopak někteří, co pomáhat mohli, mysleli jen na sebe. Postupně také u některých lidí začala převládat závist. Taky mě překvapilo, kolik cizích lidí, kteří do té doby nevěděli, kde Heřmanice leží, přispěchalo na pomoc. Během té doby jsem poznal spoustu dobrých a obětavých lidí, za což jsem vděčný.

Povodeň nás změnila, dala nám zkušenost, na kterou se nedá zapomenout. Jsem rád, že se Heřmanicím podařilo vypořádat s následky povodně, že začaly být zase krásnou obcí, a jsem hrdým občanem Heřmanic. Přišli jsme sice o domy i o jeden lidský život, ale našli jsme nové přátele a nasbírali spoustu zkušeností, které třeba v budoucnu pomohou někomu dalšímu.

Taky jsem hrdý na našeho starostu, kterému povodeň taky zničila dům, ale on nejprve pomáhal ostatním a ne sobě. Pracoval spoustu dnů bez odpočinku. Bez Vládičky by se Heřmanice s povodní takhle rychle nevyrovnaly, patří mu obrovský dík.“

Pan Josef Dušánek, vedoucí Výcvikového zařízení služební kynologie celní správy ČR v Heřmanicích:

„O tom, že Heřmanice postihla ničivá povodeň, jsem se paradoxně dozvěděl od kamaráda až z Ostravy, který tu zprávu zaslechl v rádiu v sobotu před obědem 7. srpna 2010. Po obdržení této šokující informace jsem se okamžitě pokoušel dovolat někoho z místních, abych znal skutečný stav věcí, neboť jak obecně známo, média někdy trochu přehánějí... Tentokrát však bohužel nepřeháněla, ba naopak, jak jsem se později mohl přesvědčit, bylo to mnohem horší, než mě mohlo vůbec napadnout.

První, kdo mi vzal telefon, byla má kolegyně Iveta Študlarová z Dětrichova, která zrovna pomáhala zachraňovat jednoho spoluobčana, který byl nucen před bleskem živlem vylézt do koruny stromu. Pak jsem se ještě dovolal na kolegyni Martinu Beznoskovou, která bydlí v Heřmanicích nedaleko našeho výcvikového střediska. Ta mně vyčerpávajícím popisem, jak jim proud vody protéká jejich domem a jak z prvního patra sleduje, jak jim právě odplouvá lednička. No a pak mi, po opakovaných pokusech, konečně vzal telefon i starosta Láďa Strábr, na kterého jsem spoléhal, že mi pomůže zachránit 4 služební psy, v té době ustájené, tedy vzhledem k nastalé situaci spíše uvězněné, ve střediskovém psinci. „Pepo, fakt nemůžu, je to šílený, zachraňujeme lidi, na zvířata teď bohužel absolutně nejsou síly, snad později, ale vůbec ani nevím, jak to tam dole u vás vypadá...“, zněla zdrcující odpověď vyčerpaného Láďy, bojujícího jako vždy s plným nasazením.

Dál pak šlo všechno velmi rychle. Okamžité sbalení nejn nutnějších věcí, krátké rozloučení s rodinou a rychle autem směr Heřmanice. Mezitím také telefonát z Prahy od mého nadřízeného, který mi dal za úkol jakýmkoliv způsobem se dostat do střediska, zjistit stav věcí a pokusit se především zachránit služební psy, uvězněné v kotcích. Nedojel jsem však bohužel dál než na začátek obce Mníšek, kde mě zastavila policie, neboť silnice na Frýdlant zde již byla zcela pod

vodou. Otočil jsem auto a spěchal to zkusit druhou stranou přes Chrastavu nebo Hrádek. Tady to však bylo ještě horší, neboť zde řádil vodní živel řeky Nisy, lidi z domů již zachraňovali za pomoci helikoptér a celá Chrastava a spodní část Hrádku byly také totálně pod vodou. Byl jsem zoufalý a po telefonickém hovoru s Darkem Jurkovičem, který byl za celní správu členem krizového štábu, mi nezbylo než čekat na telefonu do doby, než dostanu pokyn, že některá ze silnic je již průjezdná. To čekání bylo hrozné a trvalo opravdu dlouho. Teprve po půlnoci přišel pokyn, že mě policisté na vlastní nebezpečí pustí s vozidlem přes Mníšek na Frýdlant. S mojí dcerou jsme okamžitě vyrazili a možná dobře, že jsme toho díky totální tmě po cestě mnoho neviděli... První hlavní šok tak přišel až v Dětrichově, kdy jsme se se značnými obtížemi dostali až na kraj obce již směrem k Heřmanicím, ale dál zbylo ze silnice již jen jakési torzo, spíše připomínající

tankodrom, než veřejnou komunikaci. Začal jsem chápat, že tady muselo jít opravdu o život a to jsem ještě z Heřmanic neviděl prakticky nic...

Jediná možná cesta do obce byla přes Frýdlant, kde nás pod Raslovou fabrikou proud vody, tekoucí napříč silnicí, málem spláchl do rybníka, ale vyhrabali jsme se z toho a zadem kolem hřbitova jsme konečně někde kolem půl druhé ráno dorazili do Heřmanic. Auto jsme zaparkovali mezi další vozy hned pod hřbitovem a dál jsme již jen s bágama na zádech a vyzbrojeni baterkami vyrazili do absolutní tmy. To, co následovalo, pak nezapomenu do konce svého života, neboť při sestupu do spodní části obce jsem měl zprvu dojem, že jsme se ocitli v nějakém hororovém nebo válečném filmu. Světla baterky krájela tmu, z které vystupovaly siluety poškozených domů bez částí zdí, vraky převrácených aut, ohromné množství naplaveného materiálu, zdemolovaná silnice, jak po náletu „kotlářů“ za války... Po tomto

totálním šoku mé první kroky vedly k domu mých dalších pracovních kolegů manželů Filových, kteří v té době byli na dovolené v zahraničí, abych zjistil, zda jejich dům odolal náporu vodního živlu. Krve by se ve mně nedořezal, když se z naprosté tmy najednou ozvalo rázné „stůjte a osvíte si tvář, co tady děláte!!“ Kámen mi spadl ze srdce, když jsem vzápětí po hlasu poznal Ládu Stříbrného, který tu s narychlo sestavenou heřmanickou „domobranou“ střežili spodní část obce u hranic proti případným nenechavcům. A jak mi vzápětí již s trochou humoru Láda sdělil, mohli jsme být rádi, že jsme ještě ve tmě nějakou nevyfasovali, neboť s bágama na zádech jsme právě vypadali jako rabující komando zrovna na lupu...

Po zjištění, že dům Filových stojí a je oproti některým druhým v této části obce v relativním pořádku, jsme se po tom dlouhém nočním martýriu konečně dostali až do středu. Jaká úleva to byla, když jsme při příchodu zaslechli ze tmy první zaštekání našich čtyřnohých kamarádů, kteří nás vzápětí všichni radostně vítali. Skutečně jsem si oddechl a po obejití celého areálu, který byl, oproti tomu, co jsme krátce zahlédli v obci, nějakým zázrakem docela v pořádku, jsem začal věřit, že středisko má snad i svého anděla strážného... Ta radost však netrvala dlouho, neboť pomalu přicházelo svítání a denní světlo začalo ukazovat skutečný rozsah heřmanické povodňové katastrofy... „

„Vše pak dostalo velmi rychlý spád a po těch letech si vybavuji útržkovité fragmenty zážitků, které se mi n-smazatelně vryly do paměti. Rychlý příjezd našich kolegů ze skupiny operativního nasazení, kteří se mezi prvními ihned zapojili do odstraňování nejproblémovějších škod, mezi něž patřila například zaklesnutá nádrž plná stlačeného plynu, která uvízla pod mostem na příjezdové cestě do střediska. Příjezd první kolony armáďáků z liberecké posádky s nafukovacími velkokapacitními stany s mobilními sprchami, přerod našeho střediska v hromadnou ubytovnu a vývažovnu pro značnou část obce a přijíždějící dobrovolníky, příjezd první humanitární pomoci... Ohromné nasazení většiny místních i „přespolních“ a i přes velkou únavu všech na středisku trvale

panující pozitivní atmosféru... A také třeba trvale zářící obličej našeho kolegy a kamaráda psovoda Jirky Krtka, který si splnil svůj velký sen vařit v polní vojenské kuchyni pro velký počet strávníků. A také obrovská solidarita a nezištná fyzická a materiální pomoc různých neznámých, obětavých a bezejmenných lidí, organizací, spolků a firem... A také například vlídnost a snaha o maximální pomoc ze strany zdravotnického personálu, s kterým jsem měl i vlastní zkušenost při menším zdravotním problému, provizorně fungujícího v narychlo postavených stanech. A co nelze nevzpomenout, je ohromné a příkladné nasazení, neúnavné organizování a upřednostnění zájmu obce a spoluobčanů nad zájmy vlastními a rodinnými (měl stejně vytopený dům jako většina heřmanických), tahouna a leadra heřmanických povodní Ládi Stříbrného, který v těchto kritických chvílích jednoznačně prokázal, že je tím správným mužem na postu starosty obce.“

„Heřmanická povodeň pro mě osobně zůstává kauzou, která se snad, jak pevně věřím, již nebude nikdy opakovat a která vedle všeho toho špatného pro mě ukázala, že solidarita, vzájemná pomoc a kolektivní duch v našich lidech stále trvá a že zkrátka dobrý člověk v Česku stále ještě žije... A to je ta hlavní devíza, na které se dá vše ostatní postavit i do budoucna.“

Vlastní povodeň, její hlavní nápor, trvala sice jenom několik hodin, ale její následky byly katastrofální:

- jedna lidská oběť na životě
- evakuace deseti obyvatel obce
- úplné zničení tří domů
- dva domy dodatečně strženy na základě vyjádření statika
- mnoho objektů utrpělo rozsáhlá poškození
- povodeň odnesla několik mostů a můstků
- byla poničena komunikace v obci až k polským hranicím
- byly poškozeny opěrné zdi, zábradlí, chodníky, veřejné osvětlení, podzemky svahy
- voda odnesla automobily, kameny, kmeny stromů, pláty živice povrchu silnice, ploty, kůlny a garáže
- byla poškozena dopravní a informační značení, elektrické rozvody nízkého napětí, podzemky sloupy vysokého napětí
- zahynulo velké množství drobného domácího zvířectva

V důsledku toho byla narušena infrastruktura obce, především doprava, zásobování, obchod, komunikace a také vznikly velké materiální a finanční škody na obecním i soukromém majetku. Kromě těchto materiálních škod poznamenala povodeň psychiku mnoha obyvatel, někteří z nich ještě dnes zažívají velmi nepříjemné pocity při vzpomínce na tu hrůzu.

Život však musel jít dál, a tak hned v neděli zasedala povodňová komise, která začala organizovat řešení nejpálčivějších problémů. Je smutné, že jedním z prvních bylo rabování poškozených objektů občany polské národnosti. Ve spolupráci s Policií ČR, která zakročila velmi rázně, se podařilo tomuto hyenismu učinit přítrž. Bylo toho ale mnoho k řešení. Tady se projevila solidarita lidí bez rozdílu postavení a finančních možností, kteří bezprostředně po povodni přispěchali na pomoc z různých koutů republiky. Nechme hovořit některé z nich.

Pan Václav Sarkisov:

„Ve chvíli, kdy sdělovací prostředky odvysílaly vaši apokalypsu, jsme společně s mojí dcerou Sabinou neváhali ani vteřinu. Téměř okamžitě po odvysílání jsme „postavili na nohy“ skupinu na sociální síti, dali jsme jí prostý název LIDÉ PROSTĚ POMÁHAJÍ LIDEM (zkr. LPPL) a začali burcovat lid český. Reakce byla téměř okamžitá, skupina měla během několika hodin více jak 1000 členů a my jsme tedy tuto „lidskou sílu“ okamžitě oslovili s prosbou, kdo můžete přivezťe vše potřebné (ve zkratce) počínaje savem, hadry, pitnou vodou, hygienickými prostředky, konče rukavicemi a lopatami atd...atd... Z té masy lidí se našlo asi tak 5% lidí, kteří byli ochotni krom účasti s naším utrpením také přiložit ruku k dílu a nakoupit potřebné, potažmo dodat na námi uvedené místo. Zřídili jsme v domě sběrné místo v sušárně, které se rychle plnilo, ale ne podle našich představ. Proto jsme vyhlásili další kampaň a udělali další sběrná místa, kam jsme najeli svým vozidlem. Šlo o místa u supermarketů, kde lidé rovnou „pomoc“ nakupovali. Činili jsme tak záměrně právě z důvodu možnosti oslovení dalších lidí. Duplicitně se nám podařilo od našeho kamará-

da z firmy zajistit nákladní auto... Věděli jsme, že vám jde o minuty a ne dny! Auto jsme naložili tak jak to jen šlo a několik hodin od spuštění pomoci jsme byli připraveni vyrazit. Ještě jsme se na poslední chvíli rozhodli zajet k velkému obchodnímu centru v Praze na Smíchově. Nejen že jsme megafonem „naháněli lidi pro pomoc“, ale pokusil jsem se dostat i k managementu a požádat supermarket a vedení obchodního centra o pomoc.... Výsledek byl „děsivý“, nejen že pomoc nepřišla, ale nakonec jsme byli téměř násilně vykázáni! I tak se nám podařilo získat námi představovaný potřebný počet základní pomoci. Vyrazili jsme za vámi do Heřmanic, přivezli jsme vám materiální pomoc. S předáním nám tehdy pomohla paní Študlarová, které bych touto cestou opět a znovu rád poděkoval za skvělou spolupráci i koordinaci, a to nejen během tohoto předání samotného, ale i v následujících dnech při naší další pomoci. Dle sdělení přišla tato naše pomoc (stran hygienické a další pomoci) dříve než od armády. Byli jsme šťastní a rádi, že se nám podařilo podat pomocnou ruku mezi prvními. Tím ale naše aktivita nekončila. Byli jsme u vás ještě 3x fyzicky s materiálem, zorganizovali jsme divadelní představení v Praze, diskotéky v J.Č. a vybídli lidi k převodu finančních částek na vaše konto. Podařilo se mi přesvědčit kamarád Kamila Bartoška (alias Kazmu) a dovezli jsme vám kamion vody, atd. No řekněte, mohl bych na něco takového zapomenout??? Určitě ne! Na místě samotném jsem hovořil s lidmi a myslím, že se nám podařilo dodat podporu nejen materiální, ale i psychickou. Buď jak buď, za tohle vše patří velký dík těm všem, kteří výzvu vyslyšeli a pomohli. Těm všem jsem sám mnohokrát poděkoval.“

Pan Sarkisov se, bohužel, nemohl dostavit osobně na dnešní výroční akci, protože právě pobývá v zahraničí, kde 13.8. oslaví své padesátiny. Jistě i vašim jménem mu blahopřejeme, děkujeme za obětavou pomoc a přejeme mu hodně zdraví, radosti a úspěchů do dalších let.

Pan Martin Kočí, velitel jednotky SDH Všeň:

„Když se ohlédnu zpět na pohromu ve formě velké vody, která se přes Vaši obec přehnala a nechala za sebou velkou pohromu, tak si myslím, že člověk, který toto nezažil, si to nedokáže pořádně představit.

Když jsme přijeli se všeňskou jednotkou pomáhat odstraňovat následky ničivé vody, tak jste již měli rozjetý scénář, co se týče priorit a především kdo a co která jednotka bude dělat, což bylo velice dobré, neboť se jednotky rozprchly po vsi a bylo za nimi vidět kus práce. Věřím, že nebylo jednoduché toto řešit a navíc, když to zprvu „padalo“ na jednu hlavu a to starostovu a velitele jednotky v jedné osobě. Podporu měl jistě v dalších členech Vaší jednotky, ve své rodině, ale také v dalších občanech Vaší obce. Potažmo v dalších jednotkách, které na místo přijely pomoci i s odstupem času.

Co se týče poznatků, tak za sebe nemohu nic vytknout, neboť nám bylo nabídnuto vše od jídla po spaní (byť když jedeme pomáhat na povodně, tak na nouzové přežití jsme vybaveni). Věřím, že za naši jednotkou bylo vidět kus dobře odvedené práce, za což jsme vyslechli slova chvály od lidí, kterým jsme pomohli, ale při odjezdu i od starosty obce Vladimíra Stříbrného.

Mé veliké uznání patří panu starostovi Vladimírovi Stříbrnému, který se především staral o dění v obci a to i na úkor své rodiny, která byla též zasažena.

Já osobně jsem měl možnost potkat nové lidi, kteří bojovali s povodní, ale především s jejími následky, které se nedají uklidit za den, či měsíc, ale některé věci trvají třeba i rok. Před třemi lety jsem byl u toho, když Vaše jednotka dostala nové terénní vozidlo a otvíralo se dětské hřiště. Již tenkrát jsem si všiml, jaký je za Vámi odvedený kus práce.“

Pan Jürgen Paul Boss, majitel firmy Autocentrum Boss

„Dnes je to již 5 let, ale když vzpomenu na povodeň v roce 2010, na krajinu a lidská obydlí, přes která se prohnala velká voda, člověku se i po takové době honí hlavou všelico. Smutek, vztek, uvědomění si malosti před přírodou, touha pomoci, hřejivý pocit lidské solidarity. Pohled na škody, které povodeň napáchala, je deprimující. To co vidíte a vnímáte přímo na místě, pokud člověk nezažil, těžko se vypráví a reprodukuje. Zažili jsme Troubky v roce 1997, po třech letech zatopenou Prahu. Člověk se nad to všechno musí dokázat povznést, aby byl na místě vůbec co platný. Vidíte lidské neštěstí, vnímáte to, co živel v podobě vody dokáže, vnímáte sílu přírody. Do všeho se promítají osudy lidí. Lidí, kterým se díváte do očí, podáte jim ruku, slyšíte tón jejich hlasu.

Pokud vyjedete pomoci lidem postiženým povodněmi, víte, že nejedete na procházku růžovým sadem. S tím se prostě musí počítat. Na druhou stranu člověk vidí úžasnou lidskou solidaritu, skvělou spolupráci všech složek, nasazení lidí, kteří tam přijeli jako dobrovolníci, lidí z Adry, spousty lidí z městské policie, policie, hasičů, dobrovolných hasičů... Někteří přijeli sami za sebe, dobrovolní hasiči se sjížděli do slova z celé republiky. Zejména úžasné bylo nasazení pana starosty Frýdlantu p. Dana Ramzera a starosty Heřmanic p. Vladimíra Stříbrného s jeho rodinou (i přesto, že měli vlastní dům vytopený, tak prokázali úžasnou obětavost, neuvěřitelné pracovní nasazení od brzkých ranních hodin až do noci). Nezbyvá než smeknout. Na rozdíl od jiných starostů, kteří se schovávají v kancelářích pod haldou papírů, tito chlapi dokázali přiložit i ruku k dílu a zároveň dokázali vést úřad a profesionálně jednali se složkami IZS. Dodnes jsme s nimi a i s ostatními zúčastněnými v kontaktu a jsme přátelé.

A co bylo vlastně pohnutkou pro Bossáky, jak mužům z Kolína místní obyvatelé začali říkat, k tomu, že vyjeli na pomoc zaplaveným oblastem, ačkoliv je nic nenutilo? Věděli jsme, že můžeme pomoci. Mohli jsme nabídnout potřebnou těžkou vyprošťovací techniku v podobě vyprošťovacího speciálu, vlastní práci a zkušenosti z minulých povodní.

Stejně jako před 5 lety i dnes bych se nerozmýšlel a Bossáci by jeli pomoci tam kde je lidé potřebují. Kdykoliv úžasní starostové Heřmanic a Frýdlantu zavolají, tak vyrážíme na pomoc.“

**Stanislav Hrdlička,
velitel záchranného odřadu
Vodní záchranné služby Nové Mlýny
(vyjmuto z knihy Voda blízko nás):**

„Počátkem srpna 2014 projíždím po silnici od Dětrichova do malé pohraniční vesnice Heřmanice. Míjím krásný označnick „Vítáme vás v Heřmanicích“ a náhle jako bych se ocitl o nějakých 400 km jižněji, ve vesnici v dolnorakouském pohraničí. Nová čistá komunikace, chodníky, koryto potoka, mosty, upravená zeleň, stylově dochované a udržované domy, sochy... jako bych snad ani nebyl v Čechách. Zastavuji na rozcestí u místního krámu a přemýšlím, jak to vlastně všechno začalo, co mě dnes vlastně přivedlo do Heřmanic. Byly to události, které se udály přesně před čtyřmi roky, byla to ničivá přívalová povodeň, která nejen změnila územní plán této obce, ale u mnohých obyvatel, jak později zjišťuji, asi i osobní a morální charakterové vlastnosti. Jak to vlastně tenkrát začalo...

V sobotu dne 7. 8. 2010 došlo k masivní povodni v Libereckém kraji. Již ve večerních hodinách byli cestou tajemníka bezpečnostní rady Jihomoravského kraje aktivováni velitelé složek IZS Jihomoravského kraje, předurčené k záchranným a likvidačním pracím při povodních. Ve večerních hodinách jsou registrovány žádosti jednotlivých krizových štábů o pomoc z jiných krajů. V neděli dne 8. 8. 2010 v 08:30 hodin jsem byl vyzván tajemníkem Bezpečnostní rady Jihomoravského kraje Ing. Radkem Šedivým, abych připravil akceschopný záchranný odřad Jihomoravského kraje složený ze členů Vodní záchranné služby Nové Mlýny a jednotek Sboru dobrovolných hasičů z Břeclavského ORP. Ve 12:00 hodin byl informován tajemník bezpečnostní rady kraje, že je připraven záchranný odřad k výjezdu.“

Dále popisuje vybavení dvou družstev, z nichž jedno zůstalo ve Frýdlantu.

„Druhé družstvo v 19:15 hodin odjíždí do Heřmanic přes Kunratice, jiná příjezdová komunikace s ohledem

na rozsáhlá poškození není možná. Po příjezdu na komunikaci u hřbitova nad obcí Heřmanice se zde již nachází 4-5 jednotek SDH, které zde stojí a tvrdí, že příjezd do obce s technikou není možný, že jsou všechny mosty stržené. Následně se na seřadiště dostavil jeden ze členů místní jednotky SDH, který sdělil, že je ještě možnost se do obce dostat přes starý opuštěný lom. Na místo se dostavil traktorbagr se strojníkem. Tento byl požádán, aby s technikou provedl odstranění překážek z komunikace v obci a zajistil tak možnost příjezdu záchranné techniky na místo události. Průzkumem bylo zjištěno, že jediný most, který by se dal použít pro příjezd do obce se nachází pod místním lomem. Průzkumem bylo zjištěno, že most je sice poškozený povodní, ale bude se dát použít se zvýšenou opatrností ke vjezdu záchranné techniky do obce. Strojník kolového traktorbagru odstranil překážky z mostu a následně odstraňoval překážky z jediné komunikace obcí směrem k místní požární zbrojnici, kde jsme se pak dostali na místní krizový štáb, který sídlil na obecním úřadu. Strojníci požárních vozidel CAS dostali pokyn, aby vypustili nad obcí vodu z cisteren a vysadili posádky vozidel, čímž snížili na minimum okamžitou hmotnost vozidel a snížili riziko možné újmy na zdraví záchranářů při následném překonávání

poškozeného mostu. Já odešel ve 21:00 hodin za starostou obce, aby mne seznámil se situací, vyčlenil místo pro rozvinutí a vybudování opěrného bodu a logistického zázemí pro záchranný odřad.“

Dále velmi podrobně popisuje průběh prací.

„Během dopoledne dne 9. 8. 2010 je do obce transportována balená pitná voda a konzervované potraviny. Jak se později ukázalo, dodaná balená pitná voda nebyla vhodná pro nedostatek obsahu minerálů k zajištění pitného režimu zasahujících členů jednotek. Na obvažiště jsou transportováni členové záchranných jednotek v křečích a vyčerpání. Těmto jsou podávány infuze a medikamenty až do úplného odeznění příznaků křečí. Rovněž s přibývajícím počtem zasahujících jednotek se zvyšuje počet úrazů. Kapacita jediné funkční kuchyně, situované na konci obce ve výcvikovém středisku celní správy, kde je připravována strava pro zasahující jednotky, je s ohledem na počty členů zasahujících jednotek nedostatečná. K některým jednotkám pro nedostupnost není možno dopravit stravu. Postupně se daří členům místní jednotky SDH zajistit distribuci stravy a ochranných nápojů na místa, kde jednotlivé jednotky provádí likvidační práce po celém území obce. Na výzvu o poskytnutí iontových nápojů a minerálů pro zasahující jednotky jsou tyto dodávány do obce cestou humanitárních darů.“

„Jednoho krásného rána se do obce dostavuje dodávka označená logem červeného kříže a z toho auta na návesi jako mravenečky vystupují drobné slečny, podle mého odhadu čerstvé absolventky některé ze středních škol, kdy ještě ve spěchu sundávají cenovky z nových holínek a nasazují svítící výstražné vestičky s nápisem „PSYCHOLOG“. Původně jsem se domníval, že se jedná o nějaké nedopatření, kdy pro tyto slečny již nezbyly žádné jiné výstražné vesty a tak dostaly, co se kde našlo, proto oslovuji jednu z děvčat a dovoluji si ji upozornit, že by bylo vhodné, aby si vesty otočily naruby, aby nápis nebyl vidět. Načež toto děvče napadlo hrudí směrem dopředu, silně se nadechlo a rázně mi vysvětlilo, že jsou psychologové a že jdou řešit a monitorovat psychickou stránku občanů obce. Posléze se rozletěly po vesnici, jako když střílí do špačků. Naneštěstí jsem zaslechl jednu z návštěv této slečny u občana vedlejšího domu, kde naplno probíhaly likvidační práce. Oslovila souseda slovy: „Dobrý den, mohu s vámi mluvit?“. Muž ve věku cca 40 let, poznamenaný fyzickou únavou, odložil lopatu, sundal rukavice a v domnění, že mu tato slečna přináší nějaké důležité informace či humanitární pomoc, kráčel k místu, kde kdysi byla branka. Následně se slečna představila, sdělila, že je psycholog a na důkaz toho, že to myslí opravdu vážně, se natočila zády k muži, aby viděl onen velký nápis na výstražné vestě, otevřela notes a ujala se role. Potřebuji si s vámi pohovořit, sdělila s ostychem unavenému muži. A začala ze sebe sypat otázky, kolik je vám roků, na jaké jsme adrese, s kým tu bydlíte, s čím potřebujete pomoci,... Ani ji nenechal onen muž domluvit a rázně ji přerušil slovy: „Děvče zlaté, jestli mně chceš nějak pomoci, tak támhle je hadr, máma je uvnitř, tak se k ní můžeš přidat, nebo mi sežeň elektrikáře, kterému se podaří rozsvítit v domě. Pokud mi s tímhle tím nedokážeš pomoci, prosím tě nezdržuj mě od práce, jelikož za chvilku je tma a já nemám čas s tebou se vybavovat, já potřebuji pracovat“.

Otočil se a odcházel k místu, kde přerušil práci. Slečnu to neodradilo a vydala se k dalšímu domu. V tom okamžiku jsem vážně zapochyboval o odborné erudici, zkušenostech a znalostech těchto rádob psychologek. Netrvá ani hodinu a z vysílačky přichází výzva k vyslání sanity s posádkou do dolní části obce. Po příjezdu na místo zde posádka sanity nachází děvče, které v nových puntíkových gumáčkách a reflexní vestičkou s nápisem PSYCHOLOG, sedí na zídce, nepřítomně hledí směrem do stráně, není schopna ze sebe vydat souvislou větu. Pak si říkám, tak toto je ta těžce získaná zkušenost a odborná erudice. Dívčinu bez protestů nakládají do sanity a odvázejí k polnímu obvažišti, který u místních obyvatel získal název Heřmanický M.A.S.H. Zde je jí podána káva, lékařka jí dává „veselou pilulku“ a děvče se po chvilce vrací zpět do reálného světa. Následně je odvezena onou dodávkou z obce.

Postupně jsme poznali různé příběhy, různé osudy, různé lidi.... Po 14 dnech jsme byli vystřídáni jiným odřadem a balili jsme si „kufříky“. Odjížděli jsme s pocitem skutečně dobře odvedené práce, u mnohých se projevují navázané osobní vztahy, které přinášejí emoce při loučení. A tehdy jsem pronesl veřejně slib všem těm občanům, kteří se přišli s námi rozloučit a poděkovat. Dal jsem veřejný slib, že sice odjíždíme, ale že se za nimi ještě vrátíme. Skutečně se tak stalo, ale to už je na jiné téma.“

Po vyřešení nejpálčivějších problémů, které samo o sobě stálo mnoho úsilí, následovala několikaletá likvidace následků povodně a obnova obce. To už je ale námět pro příští vydání Heřmanického občasníku. Jak se to ale podařilo, o tom se můžete přesvědčit už dnes na vlastní oči.

Doslov autora

Několik dní po povodni jsem šel kolem domu paní Jarošové. Ona seděla vzadu za barákem, ruce v klíně a nehnutě koukala na potok. Jindy tak příjemná a milá babička, s níž jsme při občasném střetnutí prohodili pár slov, mi tentokrát neodpověděla na pozdrav. Jen tam tak seděla a v očích měla tolik smutku a beznaděje, že mi až přešel mráz po zádech. Za pár týdnů jsem se dozvěděl, že už není mezi námi. A tak si říkám, jestli na tom neměla podíl ta voda. Přežila ji jen o pár týdnů.

Nemohl jsem si nevšimnout, že mnozí z oslovených se s úctou vyjadřovali ke starostovi obce Vladimíru Stříbrnému, který podle nich nejen plnil své povinnosti starosty,

ale odváděl práci vysoko nad rámec svých povinností. Není divu, že v příštích volbách na podzim toho roku mu napros-ta většina občanů vyslovila důvěru a dala mu svůj hlas.

Ještě přidám jednu zajímavost. Od několika jeho tehdejších spolupracovníků jsem se dozvěděl zajímavou informací. Starosta prý v té situaci pracoval nepřetržitě, bez odpočinku a bez spánku. Přemlouvali ho, aby si alespoň na pár hodin odpočinul a trochu se vyspal. Všechny návrhy odmítal. Tak se ho několikrát pokusili uspat tím, že mu dávali do pití uspávací prostředky. Ale jako by to nějak vycítil, nikdy se takto upravených nápojů nenapil. Když jsem se na ho na to ptal, jen se usmál a lakonicky pronesl: „Nedostali mě“.

